

кувания върху думата „благъ“. Христосъ му казва: „Благъ е тъкмо единъ Богъ“. Затова и ние ще се спремъ върху онова благото, възвишеното у насъ. И нѣкога, когато ние проявяваме нѣкоя доблестъ, нѣкое възвишено и благородно качество, това е Божественото въ насъ. А между Божественото и насъ има грамадна разлика. Човѣкъ по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дѣте, но не отъ зла воля; своенравieto му произлиза отъ съзнанието, че той е отъ високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трѣбва да има качества на това високо произхождение. Ако единъ човѣкъ има високо мнѣние за себе си, той трѣбва да има съотвѣтстващи качества на това високо мнѣние.

Та казва: благостта е едно отъ качества на Бога. Той не може да бѣде друго, освѣнъ благостъ. Сега вие ще ми кажете! кажете ни нѣщо ново! Ето, азъ ще ви кажа нѣщо ново: да знаешъ и да прилагашъ, това сж двѣ различни състояния. Да кажемъ, че вие чувате нѣкой пѣть една обикновена пѣсенъ и казвате: тази пѣсенъ съмъ я слушалъ толкова пѣти! Зная я азъ. — Добрѣ, изпѣй ми тогава тази пѣсенъ! Щомъ я знаешъ, азъ искамъ да ми я изпѣешъ, да видя докъдѣ се простира твоето знание. Щомъ не можешъ да я изпѣешъ, щомъ не можешъ да я възпроизведешъ, ти имашъ едно обикновено знание. Нѣма нищо по-опасно въ свѣта отъ онѣзи хора, които казватъ, че знаятъ всичко. Такъвъ човѣкъ знае за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за кротостта, за